

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ
ΠΥΡΙΝΗ
ΡΟΜΦΑΙΑ
ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ
1912 - 1921

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ -- ΑΘΗΝΑΙ

ΠΡΕ
151
940

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ
ΠΥΡΙΝΗ
ΡΟΜΦΑΙΑ
ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ
1912-1921

Handwritten signature and date: Γ. Δροσίνη 1921

ΕΚΔΟΤΗΣ Ι.Ν. ΣΙΔΕΡΗΣ-ΑΘΗΝΑΙ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΠΑΝΤΕΑΣ ΠΡΟΒΛΑΚΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ

1921

ΠΥΡΙΝΗ ΡΟΜΦΑΙΑ

Ἐκεῖ, ποὺ ἡ σάχη, ἀκόρνετο
παρὰ ἄλλο, παρὰ.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΚΡΗΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

Τρομάρα τῆς γενιᾶς σας!

Δικά μας πλούτη εἶχατ' ἀρπάξι σιὰ παλιά,
Σωροὺς χρυσάρι κ' ἀρμαθιὲς μαργαριτάρι,
Κ' εἶχατε κρύψη σὲ βαθειὰ λυκοφωλιά—
Μὰ ἦρθ' ὡς ἐκεῖ ὁ Καταλυτὴς νὰ σᾶς τὰ πάρῃ,

Καὶ φίλησαν τὰ πέταλα τοῦ Καβαλάρη
Μὲ γυμνὰ πόδια, μὲ λυμένα τὰ μαλλιά,
Ζητώντας τῆς ζωῆς τὸ χάρισμα γιὰ χάρι,
Τ' ἀποκληρίδια τοῦ στερνοῦ σας βασιλιά.

Κ' όταν σιητός στή Χρυσή Πόρτα τήν τρανή,
Φάνηκε μέ τους θησαυρούς τους άρπαγμένους
Κοπάδι σέρνοντάς σας άλυσοδεμένους,

Βρόντησε από μυριάδες στόματα ή ρωνή
Πού άκούεται ώς τώρα από τά τρίςβαθα του αιώνος:
—Τρομάρα της γενιάς σας— «Ο Βουλγαροκτόνος!»

Τά δυò λιοντάρια

Αν γραφτό ήτον διακόσα παλικάρια,
Της Φραγκιάς τò άνθος, όλοι να χαθήτε
Στων βάλτων τά προδοτικά χορτάρια
Τή μαρτιάτικη μέρα,— θυμηθήτε :

Μιάς παλιάς δόξας πέρασαν τ' άχνάρια
Στό ζένο χάμα, πού θα κοιμηθήτε·
Τρύπιοι άπ' τά μακεδονικά κοντάρια
Κοιμούνται εκεί οι Θηβαίοι Ίερολογίται.

Όταν μαζί σας έπεσε στο χᾶμα
Τὸ πράγκινο λιοντάρι μὲ τὰ στήθη,
Λιγόνου, μὲ βραχνόφωνο τὸ στόμα.

Τινάζοντας τὴ χαιτή του ἀποκρίθη,
Μαρμαρωμένο χίλια τόσα χρόνια,
Τὸ ἑλληνικὸ λιοντάρι ἀπ' τῆ Χαιρώνεια.

Τῆς Ἁγίας Θεοδοσίας

Τῆ νύχτα τῆ μαγιάτικη
Ψυχομαχοῦσε ἡ Πόλη - - -
Στὰ κάστρα οἱ ἄντρες ὅλοι
Κάστρο ἔχουν τὴν καρδιά

Καὶ μέσ' στὰ σπίτια ἀπόμειναν
Ξάγρυπνοι, λαφιασμένοι,
Γέροι κι' ἀρρωστημένοι,
Γυναῖκες καὶ παιδιά.

Στήν ἐκκλησία όλόνυχτα
Τῆς Ἁγίας, ποῦ γιορτάζει,
Κλαίοντας καθέννας τάζει,
Μὲ πίστη προσκυνᾷ.

Κί ὄλ' ἀπ' τοὺς κάμπους ἔκοψαν
Τὰ ρόδα, ποῦ εἶχαν μείνη,
Καὶ τάρεραν σ' ἐκείνη
Στολίδια τῆς στερνά.

Ἡ λιτανεῖα ξεκίνησε
Μὲ τῆς ἀγῆς τὴν ὥρα - - -
Κανεῖς δὲν ξέρει ὡς τώρα
Ποῦ ἡ Πόλι, ἔχει χαθῆ.

Ἡ λιτανεῖα ξεκίνησε
Καὶ στάθηκε στή θύρα.—
Γραμμένο τᾶχε ἡ μοῖρα
Γιὰ πάντα νὰ σταθῆ.

Σπαθιά ρονιάδων ἀστραψαν
Κ' ἔπεσαν ἀπ' τὰ χέρια
Σβυσμένα τ' ἀγιοκέρια
Στῆ ματωμένη γῆ.

Τὰ ρόδα ροδοσύννερα
Κρεμάστηκαν στὰ οὐράνια,
Μαρτυρικὰ στεφάνια
Στῆ ροβερὴ σραγί.

«Τοῦ νικημένου νικητῆς
Προστάζω (ἢ προσταγὴ μου νόμος)
Δόξα καὶ πλοῦτη νὰ σοῦ δάσουν»

Τῆς βασιλείας τοῦ κληρονόμος,
Τοῦ σκοταμοῦ τοῦ ἐκδικητῆς,
Προστάζω νὰ σὲ θανατώσουν!»

Διπλὴ κρίση

Εἶπε τοῦ Πορθητῆ ἡ φωνή:
« Ποιὸς ἔχει φέρι, τὸ κεφαλι
Τοῦ ἐχθροῦ μου βασιλιά; ἀς φανῆ! »
Κ' ἕνας Γενίσαρος προβάλλει.

Συμμαζεμένοι, ταπεινοί,
Τὴν τύχη τοῦ ζηλεύουν οἱ ἄλλοι:
Πασᾶς, βεζύρης θὰ γενῆ! ---
Τοῦ Πορθητῆ ἡ φωνὴ εἶπε πάλι:

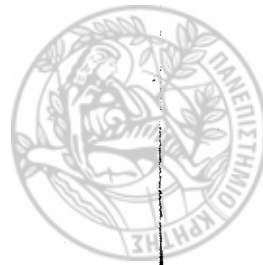

Ὁ Δικέφαλος

Στὴν πόρτα τῆς Ἁγίας Σοφίας, ποῦ σφάλησεν
Ἐνὸς ἀγγέλου χέρι,
Διπλοσπραγμένος ἔπες ὁ Δικέφαλος
Ἄπ' τ' ἄπιστο μαχαίρι.

Στὴν πόρτα τῆς Ἁγίας Σοφίας, σπαράζοντας,
Μὲ ματωμένα στήθη,
Τις δυὸ πτεροῦγες ἄπλωσ' ὁ Δικέφαλος
Και πάλι ὀρθὸς ἐστήθη

Καὶ στοίχισε, καὶ θέριεψε, καὶ πλίθηνεν
Ὁ νεκραναστημένος,
Κ' ἔγιν' ὁ ἕνας μύριοι Ἄϊοι Δικέφαλοι
Στὸ δουλαμένο Γένος,

Καὶ πέταξε στὰ πέριτα καὶ πάλιασεν
Ὅπου σκεπὴ τὸν κρύβει:
Σὲ μοναστήρι, σ' ἐκκλησιά, καὶ σ' ἄρχοντα
Καὶ σὲ πτωχοῦ καλύβι.

Στὴν πλάκα τοῦ μοναστηριοῦ τὸν σκάλισε
Καλόγερος τεχνίτης,
Ἡ καλομάννα φυλαχτὸ τὸν πρόρεσε
Στ' ἀνήμερο παιδί της,

Στὸν ἀργαλειό της καθιστὴ μερόνυχτα
Τὸν ὕραν' ἢ βοσκούλα,
Περὶ φανος ὁ ἄρχοντας τὸν ἔδεσε
Στὸ δαχτυλίδι βούλλα,

Κρεμάστηκε ἀπ' τὰ νύχιά του τ' ἀκοίμητο
Τῆς Παναγίας καντήλι
Κι' ἄγιασε στοῦ Χριστοῦ τὸ Τετρανάγγελο
Γραμμένος μὲ κοντύλι.—

Τέσσερα μαῦρ' ἀτέλειαιτα ἑκατόχρονα,
Βουβός κ' ἀποκριμμένος,
Κλασσοῦσε τὴν Ἐκδίκησιν ὁ Δικέφαλος
Στὸ δουλαμμένο Γένος·

Ξάφνω μιά μερα βρόντησ' ὁ ἀντίλαλος :
«Ὡς ποτε, παλικάρια !»
Καὶ μύριοι Ἄϊτοι Δικέφαλοι πτεροῦγισαν
Ἀπὸ σπαθίων θηκάρια.

Ἡ Ἅγια Τράπεζα

Τῆς Ἅγιας Σοφίας τὴν Ἅγια Τράπεζα,
Πρὶν οἱ Τοῦρκοι μποῦν καὶ τὴν κουρσέψουν,
Σὲ καράβι οἱ Χριστιανοὶ τὴ φόρτωσαν,
Νὰ τὴν ξενιτέψουν.

Τὸ καράβι μὲ τὴν Ἅγια Τράπεζα
Πλέοντας σ' ἀνοιχτὰ μεγάλα βάρη
Ξάφνω, δίχως ξέρες, δίχως σίφουνα,
Πνίγηκε κ' ἐχάθη.

Τὴ μεριά ποῦ βοῦλιαξε ἡ Ἅγια Τράπεζα
Δείχνει ἓνα θαματοργιὸ σημάδι:
Πάντα ἐκεῖ εἶν' ἡ θάλασσα ἀτρικέμισσι,
Κ' ἔχει ἀπάνω λάδι.

Στάλες τοῦ λαδιοῦ τῆς Ἅγιας Τράπεζας
Τὶς μαζεύουν μὲ στεγνὸ μπαμπάκι
Καὶ τὶς φέρνουν γιὰ τὰ μάτια τ' ἀρρωστα
Ναῦτες ἀπ' τὴ Θράκη.

Στὸ βυθὸ πεσμένη ἡ Ἅγια Τράπεζα
Σέρνεται, κυλιέται ἀγάλι ἀγάλι—
Κι' ὅταν ξαναγίνη ἡ Πόλι ἐλευθερή
Θάβγη στ' ἀκρογιάλι.

Τὸ τάμα τοῦ Κανάρη

Μεσάνυχτα ὁ πυρπολιτῆς ἐγύρισε
Κ' ἐπήδησε ἀπ' τὸ γλιγγоро καῖκι
Πιστός, νὰ φέρῃ μὲ τὰ πόδια ὀλόγυμνα
Στὴν ἐκκλησιά τὸ τάμα γιὰ τὴ νίκη.

Τὸ χέρι, ποῦ ἄτρεμο ἔσπειρε τὸ θάνατο
Μὲ τὸ δαυλὸ—τὸ φοβερὸ τὸ χέρι—
Τώρα ταπεινωμένο καὶ τρεμάμενο
Στὴν Παναγία ἀνάρτει ἓνα ἀγιοκέρι.

Ναπολέον

Τὸ κάθε τί ἀπὸ σένα ἢ δύναμη
Τῆς ψυχῆς μεγαλόπλαστο τὸ δείχνει:
Φωτιά, ποὺ καίει στὸν κάμπο ἀνάμεσα,
Χιλιόμακρους τοὺς ἴσκιους γύρω ρίχνει.

Καὶ τὸ σπαθὶ σου ὅταν σοῦ ζήτησεν
Ὁ νικητῆς, — χωρὶς ἀπόκριση ἄλλη —
Στὴ θήκη χτύπησες τὸ χέρι σου
Καὶ στύλωσες ὀλόρθο τὸ κεφάλι.

Μὰ ἡ ἀρνησί σου ἀστράψε πᾶτερο,
Παρ' ἂν ἔσερνες τὸ σπαθὶ ἀπ' τὴ θήκη·
Κι' ὁ νικητῆς ἀπόμεινε ἄφαντος:
Τὴν ἄρα ἐκείνη εἶχε χάσει τὴ νίκη! - - -

Αὐτὸς ὁ λευκὸς Κύκνος θέλησε νὰ γίνῃ,
Κι' αὐτοῦ πτερὰ καὶ νύχια τάνυσε γιὰ κείνι,
Μὰ ἦτον παράτολμη, θανάσιμη ἡ ὄρμη, - - -

Καὶ τὰ μαγιάπριλα, ὅταν γύριζαν καὶ πάλι
Τὰ νεροπούλια πρὸς τὸ βορεινὸ ἀκρογιάλι,
Συνοδιά γίντηκαν στοῦ Κύκνου τὸ κορμί.

Ὁ θάνατος τοῦ Μπαῦρον.

Εκεῖ, ποῦ ἡ μαύρη φαλαρίδα κ' ἡ ἄγρια πάπια
Χειμαδιὸ βρίσκουν στὴν προσηλιακὴ στεριά,
Στῆς λιμνοθάλασσας τ' ἀκρόνερα τὰ σάπια
Τὶ ἦρθες ζητᾶντας, λευκὲ Κύκνε τοῦ Βοριᾶ:

Τὸν Κύκνο κοσμοπλανευτὴ πλάνεψε κάποια
Τῆς λιμνοθάλασσας νεραΐδα, ἡ Λευτεριά·
Παλάτι στεριανὸ τοῦ κάστρου εἶχε τὴν τάπια,
Κι' ἀντὶ στολίδια νύφης ἄρματα βαρῦά.

Ζωντανοί είστε καὶ τὸ Χάρο ἀφιγῆτε !
Σκυρτοὶ σκυρτοὶ μ' ἓνα πορπιὸ στὸν ἄμο,
Τῆς δόξας ἀνεβαίνοντας τὸ δρόμο,

Τοῦ κλεισμένου Κάστρου βοήθεια πάτε ---
Βοήθεια, κρῖμα ! ποῦ δὲ θὰ τὸ σώση. —
Σὰς γνωρίζω, τοῦ Φαβιέρου Ἐξακόσοι

Τοῦ Φαβιέρου Ἐξακόσοι.

Πρὸς τὸ Κάστρο ποιά συνοδιά ἀνεβαίνει
Μὲ τὸ κρῦο σεληνόφωτο σκοτάδι ;
Νεκροὶ τῆς μάχης βρυκολακισμένοι
Γυρνοῦν στὴ μάχη πάλι ἀπὸ τὸν Ἄδη ;

Νεκροὶ ἂν δὲν εἶστε, πῶς δὲν ἀνασαίνει
Κανένας ; Ποῦ πηγαίνετε ὅλοι ὁμάδι ;
Καὶ πῶς περνάτε σὰν ἀεροπλασμένοι,
Χωρὶς ν' ἀφήνετε στὴ γῆ σημάδι ;

Εύπηγμα.

Αραχνιασμένα είναι τὰ φλόμπουρα
Καὶ τ' ἄρματα ἢ σκουριά τὸ δένει :
Δὲν πέθαναν, ἀποκοιμήθηκαν —
'Αθάνατοι εἶναι οἱ δοξασμένοι.

Καὶ μιά νυχτιά, σὰν νὰ ἀναιρεύτηκαν
Μέσ' στὸν ἀτέλειωτο τὸ χρόνο,
'Αναστυλώθηκαν τὰ φλόμπουρα
Καὶ τ' ἄρματα ἔτριξαν μὲ πόνο.

26

Δυὸ παλικάρια.

Δυὸ παλικάρια πᾶνε στὸν πόλεμο.
Στοῦ ἐνὸς τὴν ὄψη τὴ φλογισμένη
Βλέπω τῆς νιότης τ' ἄραιο ξεπλάνημα :
Τὴ νίκην εὐκόλη τὴ προσμένει.

Στοῦ ἄλλου τὰ μάτια τὰ χαμηλόφωτα
Καὶ στὴν ἀντρίκια χλωμὴ θεωριά του,
Βλέπω τοῦ φόβου τὴν περιφρόνηση
Καὶ τὴν ἀπόραση τοῦ θανάτου.

27

Τῆς φτώχειας τ' ἄλογα.

Τὰ κουρασμένα, τῆς φτώχειας τ' ἄλογα,
Ποῦ χτῆς γερνοῦσαν μέ καταρρόνια,
Διπλά καὶ τρίδριπλα κι' ἀλυσόδετα
Σέρνουν στὸν πόλεμο τὰ κανόνια.

Κι' ὄλα ἀντρειωμένα, σὰ νὰ τὰ θέριεψε
Μιά δόξα ἀνέλπιστη καὶ μεγάλη,
Φυσομανοῦνε καὶ χλιμιντρίζουνε
Κι' ἀναστυλώνουνε τὸ κεφάλι.

Ὅμως τὸ κῦμα...

Τραντάζοντας στεριᾶς καὶ πέλαγα
Βροντᾶ ἡ ἀνθρώπινη φοβέρα·
Τοῦ ὀλέθρου καὶ τοῦ πένθους σύννεφα
Σκορπᾶ μέσ' στήν καθάρια μέρα.

Ὅμως τὸ κῦμα ἀγνὸ καὶ ξέννοιαστο,
Τὸ χαρωπὸ σκοπὸ τοῦ ψάλλει
Καὶ πλέκει μυγδαλιᾶς ἀνθόκλαδα
Στ' ἀγαπήμένο του ἀκρογιαλί.

Ἡ Σημαία.

Η σταυροφόρα ἢ οὐρανόθωρη,
Στὴν Ἁγία Τράπεζα ἀπλωμένη,
Τοῦ Ἐσταυρωμένου θεοῦ τὸ μήνυμα:
Τῆς νίκης μήνυμα προσμένει.

Ὡ νίκη, νίκη! — Ξάφνω ἀνοίχτηκε
Τῆς λόγχης ἢ πληγῆ ἢ κλεισμένη
Κ' ἢ Σταυροφόρα ροδοβάφτηκεν
Ἄπ' τὴν πληγὴ τὴ ματωμένη.

Γιάννενα.

Τοῦ ἐκδικητῆ τὸ βῆμα τάραξε
Μεσ' στὰ κατάβαθα τοῦ λάκκου
Τῆς ἀμαρτίας τὸ βρυκόλακα,
Τὸ ἀκέφαλο κορμὶ τοῦ δράκου

Κι' ἀπὸ τὴ Λίμνη αἰματοστάλαχτα,
Σὰν πληγωμένα περιστέρια,
Οἱ δεκοχτὰ πνιγμένες ἄπλωσαν
Στὸν ἐλευθερωτὴ τὰ χέρια.

Ζωής ανατριχίλα . . .

Ζωής ανατριχίλα πέρασε
Στά μάρμαρα τὰ συντριμμένα
Καὶ οἱ κοιμισμένες Νίκες ξύπνησαν·
Κι' ἀνασαλεύουν τὰ φτερά·

Τὰ πέδιλά τους τὰ σφιχτόδεσαν
Καὶ μὲ τὰ πέπλα ἀνεμισμένα,
Γιὰ κάποιο μακρινὸ ξενίτεμα
Διάπλατα ἀνοίγουν τὰ φτερά!

Τὸ Προσκύνημα.

Βαρύ, ἀπ' τῆ σαραντάχρονη καβάλα σκουριασμένα,
Τῶν Προφυλαίων τὰ μάρμαρα πατώντας ἀντρειωμένα,
Τοῦ Βασιλιᾶ προσκυνητῆ βροντοῦν τὰ φτερνιστήρια.
Στὴν Παναγιᾶ Ἀθηνιώτισσα φέρνει τὰ νικητήρια:
Τὸ περιστέρι τὸ χρυσό, ποὺ τὰ φτερά ζυγίζει
Κι' ἀνασαλεύει κρεμαστὸ χωρὶς νὰ φτερουγίξει,
Καὶ τὸ χρυσό, μονόφωτο, θαματοουργὸ καντήλι,
Ποῦχει τὸ λάδι του ἄσωστο κι' ἄκαγο τὸ φυτίλι.

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροὶ κ' ἔγινε σκλάβο ἡ Πίστη·
Τὸ περιστέρι ἐπέταξε, καὶ τὸ καντήλι ἐσβύστη·

Τῆς ἐκκλησιᾶς τὸ χάλασμα χορταριασμένο μένει
Κ' ἡ Παναγιά Ἀθηνιάτισσα γιὰ πάντ' ἀποδιωγμένη.

Πέρασαν χρόνια καὶ καιροὶ καὶ κάποια νύχτα πάλι
Φάντασμα στήθηκε ἡ ἐκκλησιὰ μετὰ τὰ παλιὰ τῆς κάλλιπ'
Μόσκου καπνὸς εὐώδιασεν ἀπ' τὰ λιβανιστήρια·
Στὰ μάρμαρα ἀντιλάλησαν βαρυὰ τὰ πτερνιστήρια·
Μεσουρανῶντας κύλησε διπλόρωτο ἔν' ἀστέρι,
Καὶ τὸ καντήλι ἀνάφτηκε — κ' ἦρθε τὸ περιστέρι.

Πέντ' αἰῶνες...

Πέντ' αἰῶνες πρόσμενε τὸ Γένος
Τὸν ἐρχομὸ του, ποῦ εἶχε ἀργήση,
Γιὰ νὰ ξυπνήσῃ ὁ Κοιμισμένος
Κ' ἡ Ἁγία Σοφία νὰ λειτουργήσῃ.

Κ' ἦρθε! — Σὰ νὰ ἦρθε ἀποσταλμένος
Ἄγγελος Θεοῦ στὴ Στερνὴ Κρίση,
Μὲ τὴ ρομφαία ἀρματωμένος
Νὰ καταλύσῃ καὶ νὰ στήσῃ.

Κ' ἦρθε!—Μὰ ἡ πλάνη ἴτον μεγάλη:
Τοῦ ἀγγέλου τὰ πτερὰ κερένια,
Στάχτη ἢ ρομφαία ἢ σιδερένια - - -

Σπάλα, Ἐκκλησιά, τὴν πόρτα πάλι!
Βαθὰ κοιμήσου, Κοιμισμένε!
Μὲ τὴ λαχτάρα, ᾧ Γένος, μένε!

Κατὸ ὄνειρο.

Ακουσα: ἡ σάλπιγγα νὰ κράζη Νίκη!
Κ' ἡ καμπάνα εἰρηνεύτρα νὰ σημαίνει.
Κ' εἶδα: ὅλοι, νικηταὶ καὶ νικημένοι,
Τὰ σπαθιά τίμια ἀπόθεσαν στὴ θήκη.

Κρατᾷ τὸ σκῆπτρο τοῦ ἀγανοδίκῃ
Στ' ὀλυμπιακὸ θρονὶ ἢ Κλειῶ καθισμένη,
Καὶ χαίροντας καθένας τους προσμένει
Τὸ στέφανι τῆς δάφνης, ποῦ τοῦ ἀνήκει.

Μ' ανάμεσα σὲ τόσα δαρνοφόρα
Μέτωπα ξένα, ἐχθρῶν καὶ φίλων, εἶδα
Τὸ δικό σου ἀστεράνωτο, αἰ Πατρίδα.

Κι' ἄκουσα νὰ ρωτᾶς τὴ στερνὴν ἄρα,
Μὲ χεῖλη ἀχνά, μὲ μάτια δακρυσμένα:
«Δὲν ἔμειν' ἓνα φύλλο καὶ γιὰ μένα.»

Ὁ ὕπνος τοῦ προδότη.

Τραντάζουν τὰ παράθυρά του
Σκέλεθρα ὀλόρθα τ' ἀγριοκαίρια·
Φυτεύει ἡ νύχτα ὀλόγουρά του
Τάφων σταυροὺς καὶ νεκροκέρια.

Κι' ἂν ὕπνος κλεῖ τὰ βλεφαρά του,
Σκόρπια ὀρφανὰ κ' ἔρημα ταίρια
Τὸν καταριῶνται στὰ ὄνειρά του
Σηκώνοντας τ' ἄσαρκα χέρια.

Στοῦ νοῦ του τῆ σπιλιὰ παλιάζει
Καὶ τὸν κυττάζει καὶ τὸν κρᾶζει
Μεγαλομάτα κουκουβάγια - - -

Ἄλιμονό του, ποῦ θυμάται!
Κι' ἄλιμονό του, ποῦ κοιμάται
Τὸν ὕπνο τοῦ Θανάσι Βάγια!

Ἄσυχωρετος

Συχαρεμένοι πρώτα ἀπ' ὅλους ὅσοι
Τυφλοὶ ἀπ' ἀγάπη σοῦκαναν κακό·
Συχαρεμένοι ποῦχουν μετανοιώσι,
Γιὰ φταίξιμο ἄθελο καὶ ξαφνικό·

Συχαρεμένοι, ἂν χέρι ἔχουν σηκώσι
Μ' ἓνα κίνημα ὀργῆς εὐγενικό·
Συχαρεμένοι ἀκόμα κι' ἂν μὲ γνώσι
Σκοτισμένη ἐλόγιασαν φονικό.

Μ' αλέγιστι, στά λόγια, στά δάκρυά του.
Κι' ἄς τὴ στερνῆ τὴν ἄρα τοῦ θανάτου
«Συχαρημένος νᾶναι» δὲ θά πῆς

Ἐκεῖνος, ἂ μητέρα πονεμένη,
Ποῦ σ' ἔκανε στὴν ὄψη τὴ σκυμμένη
Νὰ νοιάσις τὸ κοκκίνισμα ντροπῆς.

Στους Βουλγάρους

Κάτω τὸ ματωμένο χέρι!
Ποῦ ρέχτηκε εὐκόλα νὰ πάρῃ
Μὲ κρουροδάγκωτο μαχαίρι
Τῆς δάρνης τ' ἀκριβὸ κλανάρι.

Τ' ἀληθινὸ τὸ παλικάρι
Μιά μόνο τίμια τέχνη ξέρει:
Νὰ πολεμᾷ μὲ τὸ κοντάρι—
Δὲ μαχαιρώνει στὸ καρτέρι.

Κ' ἴ Δόξα σέ ρονιά κεφάλι,
Διαβαίνοντας ξεφτερωμέντ,
Στεράνι δάρνης δὲ θά βάλτ.

Ἀποδιαγμένος κι' ἀπ' τὸν Ἄδῃ
Θάχῃ στὸ μέτωπο σημάδι
Τοῦ Κάιν τὴ βούλλα χαραγμέντ.

Στὸς Σέρβους

Αν ἡ πατρίδα σας σπαράζῃ τώρα
Κάτω ἀπὸ δόντι λύκου κι' αἵτου νύχι,
Μέρα θαρθῇ, ποὺ ἡ Νίκη σπαθοφόρα
Θά τὴ λυτρώσῃ ἀπ' τὴν προδότρα Τύχῃ.

Τῆς Εἰρήνης καλόδεχτα τὰ δῶρα :
Θά στηθοῦν πάλι τῶν σπιτιῶν οἱ τοῖχοι,
Θά σπαρθοῦν τὰ χωράφια καρποφόρα,
Θ' ἀκουστοῦν βραδινοὶ τῆς γούζλας ἤχοι---

Θά γυρίσῃ ἑσεῖς οἱ ἀποδιωγμένοι
Μὰ τρέμοντας μὴ χάσετε καὶ πάλι
Τὴν πατρίδα σας, μιὰ ρορὰ χαμένι.

Θά νοιάθετε ἡ ἀγάπη ν' ἀνεβαίνει
Γιὰ κείνη ἀπ' τὴν καρδιά σας πὸ μεγάλη,
Παρά γι' ἀδερφί, μάννα ἢ ἐρωμένι.

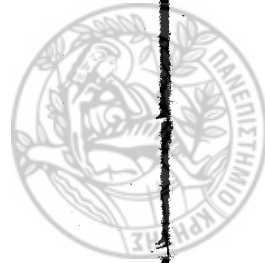
Τὸ κρασί τῆς πλάνης

Η κούπα τοῦ κεράσματος χρυσί,
Κ' ἡ κεράστρα του ὁμορφοχέρα
Κ' ἡ δίψα τῶν στομάτων περισσή
Κι ὅλοι ἐμέθησαν πέρα ὡς πέρα

Μὲ τῆς πλάνης τὸ ἀνέρωτο κρασί,—
Κι' ἀπ' τὸ θολό τους νοῦ στὸν ἀέρα,
Τῆς μέθης τρόπαιο, στήθηκες ἐσύ
Βράχε θεῖε, ἐκείνη τῆ μέρα ---

Μὰ ἐγὰ πλάνο κρασί δὲν ἴπια·
Κι' ἀντὶ ν' ἀστροπετοῦν στὰ Ἑρείπια
Χουσαῖτοὶ δόξας νέας,—ἄ, συμφορά!—

Πυκνά κοράκια ἔβλεπα μόνα
Ν' ἀπλώνουν με τὰ μαῦρα τους πτερὰ
Πένθους σκέπη στὸν Παρθενῶνα.

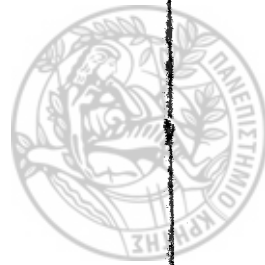
Γιὰ τοὺς Γάλλους

Ευπνῆ γλῶσσα ἀγναστή ἀπὸ ξένα χεῖλη,
Τοὺς ἀντίλαλους τῶν παλιῶν μαρμάρων.
Ἄλαλαγοὶ δὲν εἶναι ἐχθρῶν βαρβάρων·
Καταχτητὰ δὲν ἦρθαν—ἦρθαν φίλοι.

Τῶν τρυπημένων γίνονται λαβάρων
Ἄζια ἀντιστύλια οἱ ραγισμένοι στῦλοι·
Γοργοδιαβαίνουν ἀπ' τὴν ἱερὴ πύλη
Στεφανωμένοι οἱ διώχται τῶν Καισάρων.

Στοῦ Θεάτρου τῆ χορταριασμένη ὀρχήστρα
Μιά σάλπιγγα ἀνασταίνει πολεμίστρα
Τὰ νεκρά τοῦ Φαβιέρου παλικάρια

Καί στίς στημένες λόγχες πλόγες δίνει
Τὸ ἴδιο βασίλειμα, ποῦ εἶχε μακρίνη,
Τῶν Σαλαμινομάχων τὰ κοντάρια.

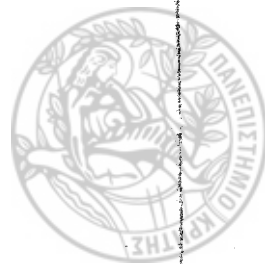
Rule Britannia . . .

Γιὰ νὰ δειχτῆ ξέρωτα ἡ δύναμή της,
Κυβερνήτρα τῆς θάλασσας στὸν αἰῶνα.
Κάποιος Μηχαηλάγγελος χαλκοχύτης
Ἄς πλάσῃ μιὰ τιτανικὴ Γοργόνα.

Γυναίκειο, ἀπὸ χάλκωμα τὸ κορμί της·
Ἄτσαλένια τὰ χέρια ἄς τὸν ἀγκῶνα·
Σιδεροδεμένοι οἱ ψαρίσιοι ἄρμοί της·
Στ' ὀρθὸ κεφάλι ὀλόχρυση 'κορῶνα.

Κι' ὄχι σὲ κάμπο ἢ σὲ βουνό· — ἄς τῆ σήσι,
Μεσοπέλαγα, σ' ἓνα ἔρημονίσι,
Σὰ νύρι, ἀραΐα καὶ ροβερὶ σάν ἵκαστρο.

Τῆ μέρα ἀπρὸς κυμάτων· νὰ τῆ ραίνι,
Κι' ὀλόφυγα ἀπάνωθὲ τῆς νὰ μένη
Δόξα ἀβασίλευτῆ — τὸ Πολικὸ Ἄστρο.

Γιὰ τὴ Βενετιά.

Κρυφὴ λαχτάρα ἀπόψε μ' ἔχει φέρη
Στὸ πιὸ παλιὸ τῆς Βενετιάς παλάτι:
Τοὺς τοίχους τρώει ἢ μούχλα καὶ τ' ἀλάτι,
Κομᾶται στὴ σκεπὴ ἓνα περιστέρι.

Τῆς πόρτας τοῦ πατῶ τὸ σκαλοπάτι,
Γλυφτό, χορταριαστὸ ἀπ' τ' ἀρμυρονέρι·
Περνοῦν σὰ νεροπούλια οἱ γονδολιέροι·
Μακρινὸ ἀκούεται σφύριγμα διαβάτη---

Ξάφνω, μιά φλόγα ὁ Ἄδης ἀνεμίζει,
Τὸ παλιὸ παλάτι καίει καὶ γκρεμίζει,
Ματάνει τὸ κανάλι, σβεί τ' ἀστέρια·

Τοῦ Ἁγίου Μάρκου ἡ καμπάνα ραγισμένη
Σὰ σήμαντρο θανάτου ἀργοσημαίνει ---
Καὶ ρεύγουν—ρεύγουν—ρεύγουν περιστέρια.

Τὸ ξεκίνημα.

Τῶν δειλιασμένων ψυχῶν κράχτη σὲ εἶδα!
Σήμαντρο δόξας, σκουριασμένο ἀπ' τὸν καιρό.
Χτύπησες μὲ τὸ χέρι τὴν ἀσπίδα,
Κι' ἀνάψες τὴ σβυσμένη φλόγα στὸ Ἱερό.

Τινάχτηκε ἀπ' τὸ κάλεσμά σου τὸ πτερό
Τῆς Νίκης—γυμνὴ πρόβαλε ἡ λεπίδα
Σπαθίων—κι' ἀκούστηκε ἀπὸ νέων ἡρώων χορὸ
Τῶν Περσομάχων ὁ ὕμνος «ᾠ Πατρίδα!»

Μακριά από μια στεριά αποκοιμισμένη,
Προς κάποια ανατολή, που σὲ προσμένει,
Τὰ κύματα ἄροβα παντῶντας, ξεκινᾷς - - -

Τὴν ὥρα ἐκείνη ἀπ' τὴν κορφή τοῦ Κάστρου
Κάτι ἔρεξε τὸ δρόμο σου. Ἦτον ἄστρου
Φῶς — ἢ τὸ δόρυ ξάστραψε τῆς Ἀθηνᾶς :

Ὕμνος τῶν προγόνων.

Εσεῖς, ποὺ πρωτοσπεύρατε
Τῆς λευτεριάς τὸ σπόρο,
Λαχταρισμένο δῶρο
Στὴ σκλαβωμένη γῆ,
Ἔσεῖς, κ' ὅταν ἀρίμασαν
Τὰ στάχυα καρποφόρα,
Τοῦ θερισμοῦ τὴν ὥρα
Μᾶς γίνατε ὁδηγοί.

Σάν ἴσκιοι μεγαλόκορμοι
Κί' ἀπείραχτοι ἀπ' τὰ χρόνια
Σέρνετε ἑμᾶς τ' ἀγγόνια
Στὸ δρόμο τῆς τιμῆς,
Κί' ὅπου πολέμου κράξιμο
Κί' ὅπου τῆς μάχης κρότοι,
Ἐσεῖς περνάτε πρώτοι
Κί' ἀκολουθοῦμ' ἑμεῖς.

Στῆ μνήμη σας ἀνάβομε
Χρυσὰ λιβανιστήρια,
Γιὰ σᾶς τὰ νικητήρια
Τὰ χεῖλη μας ὑμνοῦν,
Καὶ πλέκοντας τὰ χέρια μας
Τῆς δόξας τὰ στεφάνια
Δικὴ σας περηφάνεια
Στοὺς τάφους σας κρεμοῦν.

Τὸ πανηγύρι.

Τῆς Σπάρτης οἱ Τρακόσοι γιοί, πρὶν πέσουν
Νεκροὶ κάτω ἀπ' τὰ περσικὰ κοντάρια,
Χτένισαν τὰ μαλλιά γιὰ νὰ φορέσουν
Ἄξια τῆς δάφνης τὰ χλωρὰ κλωνάρια.

Τοῦ ἕπνου τὰ χέρια ἀπόψε ἄς μὴ σᾶς δέσουν
Τὰ βλέφαρα.—Ἐυπνήστε παλικάρια
Καὶ πρὶν οἱ κράχτρες τοῦ ὄρθρου σᾶς καλέσουν
Λουστῆτε καὶ ντυθῆτε τὰ καθάρια.

Λαχταρισμένη χρόνους ἤρθεν ἡ ἄρα
Ν' ἀρχίσῃ τὸ μεγάλο πανηγύρι.—
Χαρά στον πόδ' σὺ χῶμα θ' ἀπογείρῃ!

Δὲ θά τον σκιάσουν μαῦρα κυπαρίσσια·
Γιὰ ταίρι της μιὰ νύφη λευκοφόρα
Τὸν καρτερεῖ στ' ἀνθοστρωμένα Ἠλύσια.

Μιλεῖ μιὰ γυναῖκα :

Τὴν ἄρα ἐνὸς ἀραίου κινδύνου
Κάνε πτερά νὰ πὴν προφτάσις·
Τὸ ἄκουσμα τοῦ δικοῦ μου θρήνου
Μή σε πλανέσῃ καὶ δειλιάσις.

Πήγαινε! Ἄπ' τὰ συντρίμματα ἐκείνου
Τοῦ χαρισμοῦ δεσμὸ θὲ πλάσις
Χρυσά.—Τοῦ πόνου μου ἄξιος γίνου
Καὶ φύγε!—Ἄν μείνης θά μὲ χάσις.

Θέλει ἡ γυναῖκα ἀπ' τὸν καλὸ τῆς
Κοντὰ στὸ χάρισμα τῆς νιότης
Νάχη τὴν τόλμη, ἀντρίκια χάρη.

Κ' ἡ Πηνελόπη, χωρισμένη,
Τὸν Ὀδυσσεύα πιστὴ προσμένει
Γιατὶ τὸν ξέρει παλικάρι.

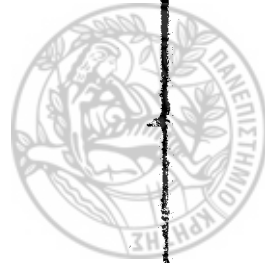
Τὰ χεροκάμωτα φτερά.

Ξανοίγεται ὁ ἄνθρωπος, ἀντρείβει:
Διαβαίνει τ' ἅπαντα νερά,
Μ' ἄλυτα χιόνια γειτονεύει—
Μὰ ἡ γῆ στενὴ δέν τον χωρᾶ.

Σύγκορμος λαχταρᾶ ν' ἀνέβη
Στὰ οὐράνια δεύτερη πορᾶ
Κι' ἂ θᾶμα!—ἀπλώνει καὶ σαλεύει
Τὰ χεροκάμωτα φτερά!

Καὶ πότε ἀνθόκρινά κρατῶντα
Καὶ νέφη κι' ἄστρα χαιοστῶντα
Εἰρήνης μηνυτῆς πετᾶ·

Καὶ πότε ἀρχάγγελος θανάτου
Στὸ αἷμα βαπτίζει τὰ πτερά του
Καὶ πύρινη ρομφαία κρατᾷ.

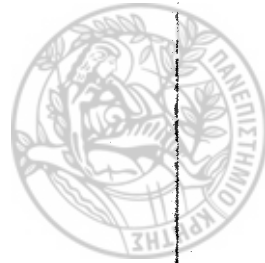
Τοῦ Χάρου τὸ χαράρι.

Οργάνει ὁ Χάρος τὸ χαράρι
Στὴν ἔρημνὴ χώρα τοῦ θανάτου·
Σκέλεθρα τὰ καματερά του,
Τοῦ χαραριοῦ τὸ χῶμα θιάρι.

Προσμένουν οἱ αὐλακίες του—τάροι—
Νὰ δεχτοῦν πλούσια τὴ σπορά του·
Γεμάτα ζωῆς τ' ἀπλόχερά του
Σπέρνουν τῆς νιότης τὸ χρυσάρι.

Τ' ἀτίμητο καθαροσπόρι
Δὲ θά τριφή, οὐδὲ θά πετρώσι,
Στῆ γῆ θαμμένο—θά ρυτρώσι,

Καὶ τ' ἀνυδρο θανατοχώρι
Μιά μέρα ἀπ' τὸ Θεὸ γραμμένη,
Λιβάδι ὀλόδροσο θά γένῃ.

Ποιητῆς καὶ στρατιώτης.

[Μετάφραση τοῦ ποιήματος ποὺ ἔγραψε ὁ Verhaeren ἀφοῦ διάβασε τὸ γράμμα ἑνὸς συντετόφου τοῦ ἄγγλου Rupert Brooke γιὰ τὴν ταφή του στὴ Σκύρο.]

Καθὼς τὸ εἶχε ποθήσει στὰ τραγούδια του:
Σ' ἓνα νησι τῶν μύθων, πεθαμένο
Τὸν φέραμε, μιὰ νύχτα φεγγαρόφωτη,
Τοῦ στρατιώτη τὴ στολὴ ντυμένο.

Τὸ φέρετρο σικάνεμα, πλατόχερα
Κρατάντας στοὺς ἀδερφικούς μας ἄμους.
Ἀνάμεσα στοὺς βράχους τοὺς ἀθάνατους
Δαυλοὶ ἀναμμένοι ράτιζαν τοὺς δρόμους.

Ἦμασταν σὰν εὐτυχισμένοι, νοιῖθοντας
Μέσ' ἀπ' τὸ φέρετρό του, μιὰ ρορά ἀκόμα.
Σὰν ν' ἀγγιζε σὲ κάθε του ἀνασάλεμα
Τὰ σῶματά μας τὸ δικό του σῶμα.

Δυὸ λιανοκλάδια μόνο ἐνὸς ξερόδεντρου
Γιὰ σταυρὸ τάδεσαν οἱ σύντροφοί του,
Κι' ἀντὶ μελάνι πήραν πίσσα κ' ἔγραψαν
Σ' ἓνα σανίδι τὴν ἐπιγραφή του.

Μὲ θλιβερὴ σιαπὶ τὸν ξενυχτήσαμε
Καὶ φύγαμε ὅταν χλώμιαναν τὰ σκότη.
Τοῦ ἀρήσαμε τὴ θάλασσα γιὰ ρίλη του
Στὸ ταπεινὸ τὸ μνήμα τοῦ στρατιώτη.

Κι' ὅταν μᾶς ἔρθῃ πάλι ἡ εἰρήνη θεόσταλη
Μὲ τὴ γλυκειὰ τῆς δύναμη καὶ χάρι,
Θὰ πᾶμε στὸ νησί νὰ τὸν ξαναύρωμε
Κάτω ἀπ' τὸ μούσκλι, κάτω ἀπὸ τὸ χορτάρι.

Ἀλίμονο! ὁ καιρὸς, ὡς τότε, ἀπόνετος
Μπορεῖ νάχι, ἀποσβύσι, τὰ σημάδια
Τοῦ τάφου του—κι' ἐμεῖς ἀνάξιτάντας τὸν
Τοῦ κάκου θὰ γυροῦμε αὐγῆς καὶ βράδια.

Τὶ τάχα! Κι' ἂν τὸν τάφο του δὲ βροῦμε,
Πιὸ πολὺ ἀκόμα θὰ τὸν ἀγατοῦμε.

Πρωτοχρονιά τοῦ 1918.

Τοῦ χρόνου τὴν ἀνατολὴν
Δὲ θὰ μηνύσῃ ταπεινό,
Σκλάβο, κατάδικο πουλί,
Μέσ' σ' ὄρνιθαῖνα σκοτεινό.

Πρὶν χρυσοπέξι ἢ πὶο ψηλὴ
Κορρὴ στὸ πὶο ψηλὸ βουνό,
Χρυσόφτεροι κορυδαλλοὶ
Θὰ κρᾶζουν ἀπ' τὸν οὐρανό.

Καὶ μὲ τὴ λεύτερον φανί,
Κλεισμένα μάτια θ' ἀνοιχτοῦν.
Γερτὰ κορμιά θὰ πιναχτοῦν,

Ἢ στάχτι, ρλόγα θὰ γενί,
Τὰ σιδηρόδετα λυτὰ
Καὶ τὰ πεσμένα πτερωτά.

Στὰ ἑκατὸ χρόνια τοῦ Ναπολέοντος 1821-1921.

Εκεί, μέσ' στὸ μικρὸ κελλί, ποῦ κάποια Μοῦσα ἱέρεια
Τὸν Αὐτοκράτορα ἔστησε μὲ τὰ πιστά της χέρια,
Τοῦ πρώτου αἰῶνος γιώρτασα τὸ πέρασμα: τοῦ πρώτου
'Απ' τὴν ἀθανασία του—κι' ὄχι ἀπ' τὸ θάνατό του.

Γιὰ τὴν ὀρθή, Καισαρική, χαλκοχυμένη του ὄψη,
Μόνα στολίδια τόλμησε τὸ χέρι μου νὰ κόψῃ
Καί ν' ἀποθέσῃ ταπεινά κισσοῦ κ' ἐλιάς ζευγάρι:
Τοῦ Διονύσου βότανο, τῆς 'Αθηνᾶς κλωνάρι.

Τάδεσα μὲ τὰ χράματα, ποῦ ράπισεν ἡ Δόξα
Τὰ λάβαρα του: τρίχρομα οὐράνια του τόξα.
Καὶ κάρφωσα ἐν' αἰτόπτερο κάποιας οὐλύμπιας γέννας.
Ποῦ κλάσσησε τοὺς χουσιᾶτοὺς τοῦ 'Αουστερλιτζ καὶ τῆς 'Ιέννας.

Ἐνὸς μεσολογγίτικου σταθμοῦ γυνὴ, τὴ λάμα
Τὴν ἀπλάσα ἀφιέραμα καὶ προσφορά καὶ τάμα
Σ' Ἐκείνον, ποῦ ἦτον τὸ γραπτό, γιὰ τὴν ἐλευτεριά μας
Φᾶς ἀπ' τὰ νεκροκέρια του νὰ δάσῃ στὰ κεριά μας.

Δυὸ τουρκεκιᾶν συντρίμματα, παλικαριάς μαρτύρια.
Τὰ στέλασα τοῦ πταχικοῦ βωμοῦ λιβανιστήρια
Κι' ἀνάψα γιὰ λιβάρι τοὺς λίγο μαροῦτι: νάχι,
Στὸν ὕπνο του ὄνειρο, καπνὸ καὶ μυραδιά ἀπὸ μάχι.

Κ' ἓνα ρολοῖ παλιὸ χρυσὸ—δικό του ἦ, χάρισμά του—
Τοῦ ἀπόδωσα, ποῦ βλέποντας γραμμένο τ' ὄνομά του
Στὴν πλάκα ἀπάνω, ἀπείραχτο τ' ἄρησ' ἄς τᾶρα ὁ Χρόνος
'Ὅρα τὴν ὥρα νὰ μετρᾷ τὸ πέρασμα τοῦ αἰῶνος.

Φτωχά, κρυφὰ ἂν τὸν γιώρτασα δὲν εἶναι καταφρόνια
Στὴ δοξασμένη μνήμη του: καὶ στὰ παλιὰ τὰ χρόνια
Μακριὰ ἀπ' τὰ πλούσια καὶ λαμπρὰ μαρμάρινα ἱεράτους
Λάτρευαν μέσ' σ' ἀπόκρυφες σπηλιᾶς τοὺς 'Αθανάτους.

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ

Καὶ στήριξέ τις τοὺς πρὸ φάρσας χερσίδας
'Αλκυονίδας ἄρας κισσῶν.

Στὴ Γαλλία.

Τμή καὶ δόξα ἀπ' τὸν ἀγῶνα,
Ναὸ τοῦ 'Ωραίου κι' 'Αληθινοῦ,
Χάζω γιὰ σὲ ἕναν Παρθενῶνα
Στὴν πὸ ψηλὴ κορφή τοῦ νοῦ.

Καὶ μέσ' στὸν Παρθενῶνα ἐκείνο,
Ποῦ ἡ πίστη μου σὲ προσκυνᾷ,
Τῆς Αὐρηλίας τὴν Κόρη στήνω
Χρυσελεφάντινη 'Αθηνᾶ.

Τὰ δυὸ χέρια μου.

Τὰ δυὸ χέρια μου στὰ χέρια σου.
Τὰ πιστὰ κι' ἀγαπημένα,
Σὰν κισσοῦ κλωνάρια δέθηκαν—
Πεθαμένα θὰ λυθοῦν.

Κι' ἂν μιὰ μέρα τ' ἀποδιώξουνε,
Θ' ἀπομείνουν ἀπλωμένα,
Γιὰ νὰ σ' εὐλογήσουν ἄρρωστα
Καὶ γιὰ νὰ προσευχηθοῦν.

Τὴν ὕστερη ὥρα.

Πρὶν ἀπὸ σένα, γοργοταξίδευτος,
Ἄπ' ἄλλον κόσμο λησμονημένο
Στῆς Γῆς τὸν κόσμο μονάχος ἔφρασα
Μὲ μιὰ λαχτάρα: νὰ σὲ προσμένα.

Μὰ ἐσὺ στὸ δρόμο σου ξεπλανέθηκες
Ἄπ' ἄλλων ἀστρων οὐράνια κάλλιη
Κι' ἀργησες νάρθηξ—κ' ἤρθες, ἀλίμονο!
Τὴν ὕστερη ὥρα, ποὺ φεύγω πάλι.

Τὰ δύο ποτήρια.

Μονάχη σου ἔφερνες τὸ κέρασμα,
Καλόδεχτο τὴν ὥρα ἐκείνη·
Τὰ δύο ποτήρια ἦταν σμαράγδινα
Κ' ἔλαμπε τὸ κρασί ρουμπίνι.

Μὰ ὁ δίσκος ἔγειρε ἀπ' τὰ χέρια σου·
Τὸ ἓνα ποτήρι ἔπεσε κάτω
Κ' ἓνα ποτήρι μόνον ἀπόμεινε
Στὸ δίσκο ὀλόρθο καὶ γεμάτο.

Κ' εμείς μέσ' στής ζήμιας τὸ ξάρνιασμα
Νουέσαμε δίχως νά τὸ ποῦμε,
Πᾶς κάποιας μοίρας ἦτον θέλημα
Σ' ἓνα ποτήρι οἱ δυὸ νά πιοῦμε.

Τῶν ἄστρον κόσμοι.

Τῶν ἄστρον κόσμοι ἀπόμακροι κι' ἀγνώριστοι στήν ἀλάση,
Φάροι τοῦ Ἀείρου, τοῦ φωτός ἀστείρευτη πηγῆ,
Χρόναν πολλῶν γυρίσματα περνοῦν ὅσο νά πτάσῃ
Χρυσόρτερο τὸ φᾶς σας στή σκοτεινὴ μας γῆ.

Καὶ σεῖς, ᾧ μάτια, ἐλάμπατε ψηλά, μακρονά ἀπὸ μένα.
Οὐράνιος κόσμος ἀγνωστος, ἀπόμακρος, κρυφός·
Ἄχ! πόσα χρόνια τῆς ζωῆς ἐπέρασαν χαμένα
Πρὶν πτάσῃ ᾧ τὴν ψυχὴ μου τὸ ὑπέρολαμπρό σας φᾶς!

Τὴν εὐτυχία μας...

Τὴν εὐτυχία μας δὲν τὴ γράζομε,
Δὲν τὴ σφαλοῦμε καθὼς ἄλλοι·
Τὴν εὐτυχία μας τὴ χαίρομαστε
Ἐέφραγη, λεύτερη, μεγάλη.

Τὴν εὐτυχία μας τὴν ἀπλώνομε
Πέρα ἀπ' τοὺς κάμπους ποὺ πατοῦμε,
Στὰ πέλαγα τὴν ἀρμενίζομε
Καὶ στὰ βουνὰ τὴν ξεπετοῦμε.

Κι' ὅταν, ἀχόρταστοι, τὴ θέλαμε
Κάποιου καινούργιου ὄνειρου πλάστρα,
Τὴ στέλνει ὁ νοῦς οὐρανοδόμισσα
Πέρα ἀπ' τὰ μακρινότερα ἄστρα.

Ήτον και θάμα κι' όνειρο.

Ητον και θάμα κι' όνειρο! Τήν νύχτα εκείνη πάλι
Στόν ύπνο μου ήρθες: σ' έφερεν ό πόθος τής καρδιάς.
Τά ρόδα τά μαγιάτικα κρατούσες στην άγκάλη
Καθώς στο συναπάντημα τής πρώτης μας βραδιάς.

Τά ρόδα στην άγκάλη σου, σά νά ήταν ρυτεμένα,
Μεγάλωναν και πλήθαιναν με κάποια θεία όρμη
Κι' όλόγυρά σου άπλώθηκαν, σμίξαν και γίναν ένα
Τά ρόδα τά μαγιάτικα και τ' άπαλό κορμί.

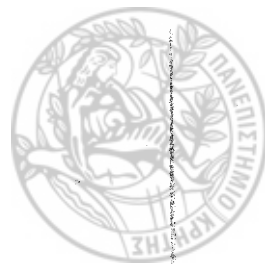
Ξάρνα τά μάτια μου άνοιξαν ρατολουσμένα—ή μέρα
Γλυκόρεγγε κι' απόδιωχνε τά όνειράτα τής γής.
Και στ' όύρανοϋ τά πέριτα πλεγμένα πέρι ας πέρι
Τά ρόδα σου στεράναιναν την όψη τής αγγής.

Όταν μου λείπεις.

Όταν μου λείπεις,
Στην πεθαμένη θάλασσα της λύπης
Καράβι ασάλευτο απομένω
Μαρμαρωμένο,
Χωρίς αέρα, με ριγμένα τὰ πανιά.

Γύρω απλωμένη ή γαληνιά
Τρομαχτική, μεγάλη
Καί πουθενά άκρογιάλι - - -

Ζαίς σημάδι δέν αφήνει
Γλαφου πτερό ή δελφίνι
Στην πεθαμένη θάλασσα της λύπης —
Όταν μου λείπεις.

Νυχτάνει ή μέρα, κρύα κ' έριμική,
Δάκρυα σταλάζει τὸ κερί μου τ' άναμμένο - - -
Καί νοιάθα μιά χαρά μαρτυρική;
Νά ξέρω πῶς δὲ θάρθης — καί νά σέ προσμένω.

Νά σέ προσμένω.

Γιὰ σένα έχω κοντά μου τ' άδειανὸ θρονί
Καί για τοὺς δύο μας τὸ ποτήρι γεμισμένο.
Ξυπνᾷ τὸν πόθο ή ᾠρα ή βραδινή
Τὸ ξέρω πῶς δὲ θάρθης—κι' ὅμως σέ προσμένω.

Ἡ πόρτα ἂν τρίξει ἅπ' τὸν ἀέρα - - - ἓνα ξερὸ
Κλαδί ἂν σαλέψη ἔξω στὸν κήπο - - - βῆμα ξένο
Στὸ δρόμο ἂν προσπεράσει, λαχταρῶ - - -
Τὸ ξέρω πῶς δὲ θάρθης — κι' ὅμως σέ προσμένω.

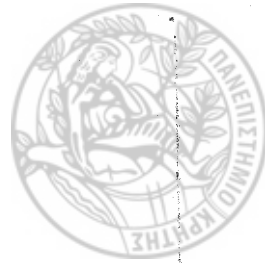

Κ' ὄλο τὸ πᾶς, ποῦ τ' ἄστρα σκόρπισαν
'Απ' τοῦς αἰῶνας τᾶν αἰῶνων,
Τὰ μάτια σου γιὰ μένα πᾶσιζαν
Σὲ μιὰ ματιά τους μόνον.

Καὶ τὴ δροσιά . . .

Καὶ τὴ δροσιά, ποῦ τ' ἄνθη στάλαξαν
Σ' ὅλα τῆς γῆς τὰ καλοκαίρια
Μ' ἓνα τους χὰδι μοῦ τὴν ἔδωσαν
Τὰ εὐωδιαστὰ σου χέρια.

Καὶ τὰ τραγούδια ποῦ κελάδησαν
'Όλα τ' ἀηδόνια ταιριασμένα
Μ' ἓνα τους λόγο τ' ἀντιλάλησαν
Τὰ χεῖλη σου γιὰ μένα.

Στὸν ἴσιο δρόμο ---

Στὸν ἴσιο δρόμο δὲ συναπαντήθηκαν·
Διαβάτης μὲ διαβάτης—
Ἐνας τὸν ἄλλο πρόφτασε ἀνεβαίνοντας
Τὸ ἴδιο τὸ μονοπάτι.

Ἐνας στὸν ἄλλο τὴ ματιὰ δὲν ἔρριξε
Πλάνη καὶ ξηλογιάστρα—
Τῶν δυὸ οἱ ματιὲς μέσ' στὸ Ἄπειρο σταυρώθηκαν
Ἀναθαρῶντας τ' ἄστρα.

Τὰ χεῖρα τους γλυκοῦ κρασιοῦ δὲν τᾶσμιζε
Περαστικὸ μεθύσι—
Φρυγμένα ἀπὸ τὸ κάμα ἔπιαν τ' ἄθλινατο
Νερὸ σὴν ἴδια βροῦσι.

Τὰ χεῖρα τους μὲ δαχτυλίδι δένοντα
Δὲν ἔχουν γίνῃ τᾶρι—
Σ' ἓνα θαμὸ τοῦ ἐνὸς τὸ χεῖρι ἀπλώθηκε
Καὶ βροῖκε τ' ἄλλο χεῖρι.

Φθινόπωρο.

Δάχτυλα ἀθήρητα μαδοῦν τῆς καστανιάς τὰ φύλλα
Καὶ στρώνουν μνήμα σπλαχνικὸ στὰ πεθαμένα μῆλα.
Οἱ κυκλαμιές, ροδόλευκες, χλωμές, σμιχτὲς κ' ἀνάρεια,
Μὲ τρόμο βλέπουν δίπλα τους θεριὰ τὰ μανιτάρια
Καὶ πλέκει ὁ ἀρκουδόβατος σ' ἀγρίας ροδιάς κεφάλι
Μαργαριτάρια τ' ἄνθη του καὶ τοὺς καρποὺς κοράλι.

(1903)

Χειμῶνας.

Ὅλα λευκὰ κ' ὄλ' ἀπαλά, γλυκεῖα χαρὰ στὰ μάτια:
Ραχοῦλες, κάμποι, ρεματιές, γκρεμοὶ καὶ μονοπάτια,
Καλογραμμένα, σκαλιστά, χυτὰ, πελεκημένα,
Μιάς τέχνης λαμπροφάνταστης μαρομαρωμένη γέννα.
Τὴ κρῖμα! τὴν κατάλευκη σιωπῇ, ποὺ βασιλεύει,
Μαύρου κοράκου πέταμα χαλᾶ καὶ σημαδεύει.

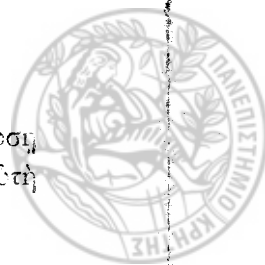
(1903)

"Άνανθη τριανταφυλλιά.

Τοῦ Μάρτι, ἡ πάχνη ἀγέννητα τὰ ρόδα εἶχε νεκρώσει,
Στὰ σπλάχνα τῆς τριανταφυλλιάς—καὶ μένει μόνι, αὐτὴ
Χωρὶς τὴν ἀνανθη ὄψη τῆς νὰ ροδοστεφανώσει,
Στοῦ Ἀπρίλη τὴν πολὺανθη κ' εὐαδιαστὴ γιορτί.

Μὰ ἀπ' τὴ χαμένην ὀμορφιά γεννιέται ἡ καλωσύνη :
Κ' ἡ ἀνανθη τριανταφυλλιά στὰ φύλλα, στὸ κλαδιά,
Στὶς ρίζες τῆς, στὸ χῶμα τῆς, παντοῦ μοιράζει, δίνει
Τῶν πεθαμένων ρόδων τῆς τὴ θλιβερὴ εὐωδιά.

Τὶ τάχα, ἀν' ἴσως ἀνανθί, καὶ δίχως ρόδα μένει :
Μοσκοβολιὴ μ' ἀθάριτα ρόδα στεφανωμένη.

Γαζία καὶ Μενεξές.

Εἰπ' ἡ Γαζία ψηλὴ καὶ χρύσανθῃ
Στὸ Μενεξέ τὸν ταπεινό :
—Κάτω ἀπὸ μένα ὅποιος διαβαίνει
Κι' ἀπάνωθ' του μ' ἀνασαίνει
Κυττάζει πρὸς τὸν οὐρανό.

Κι' ὁ Μενεξές εἶπε :—Στῆς μάννας μου
Τὰ στήθη κρύβω μὲ στοργή
Τὴν εὐωδιά μου καὶ τὴν ὄψι,
Κι' ὅποιος θελήσῃ νὰ μὲ κόψῃ,
Γέρνει γοναπιστός στὴ γῆ.

Παραμονὴ Πρωτομαρτίᾳς.

Ο Μάρξ ὁ ροδοστέφανος μὲ γελαστὰ τὰ χεῖλη,
Προσπέρασε ἀκατάδεχτος στοὺς κήπους τὸν Ἀπρίλη,
Κι' ὁ Ἀπρίλης τὸν ἀντίκοψε :—Μὴ τόση περηφάνεια !
Μὲ τὰ ἔστερνά τὰ ρόδα μου σοῦ πλέκουν τὰ στεράνια.

ὦ, κρῖμα!

Στ' ἀνθισμένο μονοπάτι
Τοῦ δροσάτου λιβαδιοῦ
Τ' ἄγρια χέρια ἐνὸς διαβάτη
Πέτρες ἔρριξαν.—ὦ, κρῖμα!
Κάθε πέτρα εἶν' ἓνα μνήμα
Πεθαμένου λουλουδιοῦ.

(1903)

Σ' ἓνα χορτάρι τοῦ Παρθενῶνος.

Δὲ θέλησε στὸ χάσμα τοῦ κάμπου νὰ βλαστήσῃ,
Ν' ἀνθίσῃ, νὰ πεθάνῃ σὰν πλάσμα ταπεινό·
Τῆς πεταλούδας πῆρε πτερὰ νὰ πτερουγίσῃ,
Κ' ἐψάφηκε ν' ἀνέβῃ κατὰ τὸν οὐρανό.

Ἄναερα ριζωμένο. πτωχὸ τῆς γῆς χορτάρι.
Σὲ μὰ τοῦ Παρθενῶνος ἀθάνατη γλυφί,
Χαρὶς κἀν νῆναι δάρνης, ἐλιάς, μυρτιάς κλωνάρι.
Τῆς δόξας στεφανώνει τὴν πὸ ψηλὴ κορφή.

Σπηλιὰ τῆς Νιόβης.

Σπηλιὰ τῆς Νιόβης, ταίριαζε νὰ γίνῃ,
Τῆς Παναγιᾶς ἱερὸ προσκυνητᾶρι,
Νὰ σμίξῃ ὁ μῦθος μὲ τὸ συναξάρι
Μέσ' στίων μεγάλων πόνων τὸ καμίνι.

Χαροκαμένη μάννα ἴτον κ' ἐκείνη·
Τ' ὀλόχαρο τῶν σπλάχνων τῆς καμάρι
Θανάτωσε τὸ θεϊκὸ δοξάρι—
Ἐξι ἀνερόνες ἴταν κ' ἔξι κρίνοι.

Πάνω ἀπ' τὸ βράχο τῆς σπηλιᾶς ὄλθσαν
Δυὸ στίλοι—μαρμαρένια κυπαρίσσια—
Δυὸ στίλοι—συμφορᾶς μαρμαριωμένους—

Λιγνοὶ, χυτοὶ, φιλιάνοντις πρὸς τ' ὄστου.
Σωσμένοι ἀπ' τῆ χιλιόχουσι, χιλιόστου.
Σὰ δυὸ λαυπάδες στέκονται σθεσμένες.

Γιὰ μιὰ παιδούλα.

Ενδεκά χρόνια κλείνεις σήμερα—
Κι' αν' ἴσουν μιὰ πιστὴ Ἀρρηφόρα,
Τῆς Ἀθηνᾶς μικρὴ διακόνισσα
Κάποιον παλιὸ καλὸ καιρό,

Τὸ σκεπαστὸ κανίστρι θᾶπερνες
Μὲ τ' ἄγνωστα, κρυμμένα δᾶρα,
Νυχτοσταλμένη ἀπ' τὴν Ἀκρόπολη
Στῆς Ἀφροδίτης τὸ ἱερό.

Τ' ἀρχαῖα τεμένη καταλόβηκαν—
Μὰ ἐσὺ, σὺν Ἀρρηφόρα πάλι
Διαβαίνεις μέσ' στὸ ροσκοδόλημα
Τῆς ἀνοιξιᾶτικῆς πνοῆς.

Μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ κανίστρι σου
Ψηλὰ κρατᾶντας στὸ κεφάλι,
Καὶ φέρνεις, πρόσχαρη, κι' ἀπρόντιστι,
Τ' ἄγνωστα δᾶρα τῆς ζωῆς.

Στήν Ἀφροδίτη τῆς Μήλου (1821—1921.)

[Τὸ γαλλικὸ κοράσι ἀπ' τὴ Μήλο
ἤθεε αἰ' ἄραξε μιὰ σεληνόφωτη νύ-
χτα στὸν Πειραιᾶ, κ' ἐκεῖ ζετούλιζαν
μὲ δαυλιὰ ἀναμμένα τὸ θεῖο ἄγαλμα
γιὰ νὰ τὸ καμαρώσουν, καὶ τὸ πρῶτο
ἔβγαλε πάλι τὸ κοράσι γιὰ τὰ ξένα.]

Ω θεὰ ξενιτεμένη, μελετώντας σε,
Γυρίζει ὁ νοῦς μου πίσω ἕναν αἰῶνα :
Στὴ νύκτα ἐκεῖνη, ποὺ ἀρπαγμένη πέρασες
Μπροστά ἀπ' τὸν γκρεμισμένο Παρθενῶνα.

Ἀπ' τὰ ξηπιάνικα κορβέλια γόρνωσαν
Τὸ θεῖο κορμί σου οἱ βέβηλοι κορσάροι.
Κ' ἔλαμψες ἀπρογέννητη, καὶ τίμησες
Γυμνὴ τ' ὀλόφιστο ἄπικὸ πεγγιάσι.

Γιὰ νὰ σὲ ζητιμήσουν ἀνεπτόρονα
— Τέτοια ἀφραστὴ, κ' ἀφάνταστὴ προμάτια —
Μὲ τῶν δαυλιῶν τίς πλόγες σὲ φιλάρισαν
Δάχτυλα βάρβαροι κ' ἀνάξια μάτια.

Κι' ὅταν θαλασσόδρομα πάλι κίνησες
Γιὰ τίς ἀτέλειωτες σκλαβιάς τίς ἄρες,
Μιά σκλάβω ἄλλα θυμίσθηκαν καὶ σ' ἐκλάφσαν
Τοῦ Ἑρεχθίδου οἱ μαρομαρμένες Κόρες.

Ψεύτικη, λευτεριά στὰ ξένα ἀπόχτησες
Τὰ θεῖα σου κάλλι, δείχνοντας γιὰ λῦτρα
Καί, στερημένη ἐσὺ τ' Ὀραῖο, γίνηκες
Μέσ' στ' ἄσκημα τοῦ Ὀραίου ἢ διαλαλίτρα.

Τι τάχα κι' ἂν σὲ θρόνιασαν βασίλισσα
Σὲ μουχλιασμένο στεριανὸ παλάτι :
Τὸ μάρμαρό σου ἀνίγιαγο κ' ἀδρόσιστο
Τοῦ Αἰγαίου ποθεῖ τὸ κρυσταλλένιο αἶματι.

Ὡ, νά πατούσες πάλι τῆς πατρίδας σου
Τά κυματόδαφα λευκά χαλίκια
Μ' ἓνα στεφάνι ἀπ' ἀθισμένες κάπαρες
Κ' ἓνα στρασιδί ἀπό βρεμένα ρύκια !

Ὡ, κι' ἀπό κάποιο θάμα τὰ δυὸ χέρια σου.
Πανώρια, ἀκέρια ν' ἀπλωνες καὶ πάλι,
Τὰ χέρια, ποὺ σὲ ξένον τόπο ἂν σοῦλειπαν,
Δὲν εἶχαν τί νά σπρίζουν στήν ἀγκάλι.

Τι;

Τί ζῆ στα φανερά καὶ τί στ' ἀθάριτα :
Τί ζῆ στα πρόσκαιρα καὶ τί στα αἰώνια :
Τί τρέμει τοῦ καιροῦ τὸ πέρασμα
Καὶ τί ἀψηφᾷ τὰ χρόνια :

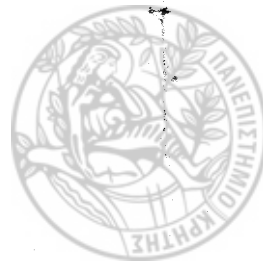
Τί ἀξίζει μὲ λαχτάρα νά προσμένουμε :
Τί πρέπει νά θυμώμαστε μὲ λύπη :
Τί νά χαϊρώμαστε ὅταν τᾶχαμε :
Τί νά θρηγοῦμε ἂν λείπη :

Μυστική περιφάνεια.

Εἴν' ἄραίο τὰ βάθη μας
Νά σκεπάζ' ἡ ἀφάνεια
Κ' εἴν' ἄραία ἡ ἀρθόνητι,
Μυστική περιφάνεια :

Τὸ κορμί μας νά σέρνεται
Ταπεινά στή δουλειά
Κ' ἡ ψυχὴ μας νά ὑψάνεται
Σὲ θρονὶ βασιλιά.

Τὸ εἰκονοστάσι.

Κυνηγημένο ἀπὸ τὸ γέροκα
Φτερούγισε νά ξαποστάσι,
Τὸ περιστέρι τὸ χιονόρτερο
Στῆς Παναγιᾶς τὸ εἰκονοστάσι.

Τῆς Παναγιᾶς ἡ ὄψη ρόδισε :
Θυμάται ἔν' ἄλλο περιστέρι,
Ποῦ τοῦ Θεοῦ τὸ πρῶτο μίγνυμα
Στῆ Ναζαρέτ τίς εἶχε φέρι.

"Υστερα από ένα άκουσμα πιάνου.

Τὰ δάχτυλά σου πῶς ἀλλάζουν ---
Τὸ σάλειμά τους ἀπαλὸ
Κ' ἔσυχον ἀργό, σάν νὰ μαλαίζουν
Πλάσματα ἄραια ἀπὸ πηλὸ.

Μ' ἄξαφνα τί τὰ δυναμώνει,
Καί, σάν ἀτσάλινα σφυριά,
Βαριά δουλεύοντας τὸ ἀμόνι
Κόβουν τὸ μάλαμα φλουριά :

Πότε κλισσι, μετάξι δένουν
Στ' ἀκρόκλινα τῆς λεμονιάς
Καί σάν ἀράχνες γοργοῦ φαίνουν
Τὸ πέπλο κάποιας μορρονιάς.

Καί κάποτε, ἄ ! — πουλιά διαγμένα
Πᾶχει ἢ φαλιά τους γκρεμιστῆ —
Χτυποῦν, χτυποῦν ἀπελπισμένα
Μιά πόρτα --- πάντα σφραλιστή.

Γιὰ μιὰ ξητιάνα.

Ζητιανεύοντας τὸ χέρι της
Ἄπλωνε μὲ χάρη τόση,
Ποῦ δὲν ἤξερες ἀν' τ' ἀπλωνε
Γιὰ νὰ πάρῃ ἢ γιὰ νὰ δώσει.

Οἱ δύο καβαλάρηδες.

Μεσάνυχτα ἦταν—μαῦρο τ' ἄλογο
Καὶ μαῦρ' ἡ νύχτα σὰν τὸν Ἄδη·
Μεσάνυχτα ἦταν—ἄσπρο τ' ἄλογο
Κ' ἐν' ἄστρο λάμπει στὸ σκοτάδι.

Ἄπο βοριά τὸ μαῦρο τ' ἄλογο
Καὶ τ' ἄσπρο τ' ἄλογο ἀπὸ νότο·
Σὰν ποιοῦ θά φτάσῃ γοργοπόδαρο
Στὴ σφαλιστὴ τὴν πόρτα πρώτο :

Στή σφραλιστή τὴν πόρτα ἀπόμερα
Κοίτεται ἡ κόρη ἡ πονεμένη·
Θὰ ζήσει ἂν φτάσει τ' ἄσπρο τ' ἄλογο,
Τὸ μαῦρο ἂν θάρτανε—πεθαίνει!

Ἄλογο μ' ἄλογο ἀντικρύστηκαν
Δαγκώνοντας τὰ χαλινάρια
Κι' ἀπάνω ἀπ' τ' ἄλογο σταυρώθηκαν
Δυὸ καβαλάρηδων κοντάρια.

Ὡς τὴν αὐγὴ κονταροπάλεψαν
Ἄθάνατοι κι' ἀντρειωμένοι·
Ἄη Γιώργης νίκησε τὸ Χάροντα
Κ' ἔζησ' ἡ κόρη ἡ πονεμένη.

Σ' ἓνα μνημεῖο τοῦ Victor Hugo.

Σὲ χάλκαμα ἔχυσε ὁ τεχνίτης
Τὸ μεγαλόπλαστο κορμὶ
Καὶ τῶστησε στὸν Ποιητὴ τῆς
Ἡ χώρα δόξα καὶ τιμῆ.

Ξέθαυρα κ' ἴμερα ἀντικρούζουν
Τῆ γνώριμη ὄψη τὰ πουλιά
Καὶ τίς φωνιές τους πᾶν καὶ χτίζουν
Στοῦ Ποιητῆ τὴν ἀγκαλιά.

Παρίσι 14.7.21

Τὸ περιστέρι.

Πάνω στὴ χλόη τὴν κονιοθέριστη
Μύρια σπουργίτια συναγμένα
Ψωμιοῦ τριμμένου ψίχала ἔβασκαν
Ριγμένα ἀπὸ διαβάτη χέρι.

Ἐάφνω σκορπίστηκαν καὶ χάθηκαν
Γοργόπτερα καὶ τρομαγμένα.
Σὰν τί τὰ τρώμαζε καὶ τὰδιωξεν;
Ἐν' ἄσπρο ἄραιο περιστέρι.

Παρίσι 15.7.21

Οἱ τέσσαρες Πήγασοι.

Στοὺς τέσσαρες τοὺς στύλους τοὺς τετράγωνους
—Ὡ τῶν ματιῶν χαρά!—
Λαμποκοποῦν τὰ τέσσαρα χρυσὰ ἄλογα
Μὲ τ' ἀνοιχτὰ πτερά.

Τὸ κάθε τί, πάνω καὶ κάτω γύρω-τους,
Μαῦρο καὶ σκοτεινό,
Καὶ μόν' αὐτά, σὰν τέσσαρα ἄστρα ὀλόφρεγγα
Ψηλά στὸν οὐρανό.

Ἄπ' ὅλα ξένα, ξέχωρα κι' ἀταίριαστα ---
Κι' ὁ πόθος μου ὁ κρυφός
Τὰ βλέπει : τέσσαρες Πηγᾶσους, ποὺ ἔφεραν
Ἄπ' τὴν Ἑλλάδα ρᾶς.

Παρίσι 15.7.21

Τ' ἀγριόγυδο.

Απ' τοῦ βουνοῦ τ' ἀκρόκορφα τ' ἀγριόγυδο
Σὰν τᾶφραξαν σὲ λίγες πῆχες χῶμα,
Τουῦχτισαν κ' ἓνα βράχο πλᾶνο, ψεύτικο :
Τάχα πᾶς εἶναι στὸ βουνό του ἀκόμα !

Κ' ἐκεῖνο πλανεμένο, γοργοπόδαρο,
Μ' ἐλπίδα πρὸς τὸ ψῆλωμα ἐτινάχτη
Νοιώθει ὅλα γύρω ἀπάνωθὲ του λεύτερα
Καὶ δὲ θωρεῖ κάτω στῆ γῆ, τὸ φράχτη.

Παρίσι 18.7.21

Δυὸ Νίκες.

Δυὸ Νίκες : ξεβρασμένη ἀπ' τᾶγριο πέλαγος
Γοργόνα ἢ μιὰ στοῦ καραβιοῦ τὴν πλώρη·
Ἀνάερη ἢ ἄλλη κ' οὐρανοκατέβατη
Στῆς Ὀλυμπίας τῆ γῆ πανώρια κόρη.

Ἡ Νίκη ἢ μιὰ ἀπ' τὸ βράχο εἶχε τὴ δύναμη
Κ' εἶχε ἀπ' τὸ κῦμα πάρη τὴν ὀρμὴ της·
Κ' ἡ ἄλλη Νίκη ἠλιόπλαστη τὴν ὄψη της
Κ' αἰθερογέννητο εἶχε τὸ κορμὶ της.

Ἡ Νίκη ἢ μιὰ στὰ χέρια τῆς δαρνόκλαδα
Κ' ἡ ἄλλη Νίκη ἐλίας κλωνάρι ἐκράτει :
Ἡ μιὰ στρώνει τῆς δάφνης σ' ἓνα Ἀλέξανδρο
Καὶ στεφανώνει ἡ ἄλλη ἓνα Σακράτι.

Παρίσι 20.7.21.

Ὁ τάφος τοῦ Maupassant.

Από μακριὰ δὲ γνώρισα τὸν τάφο σου,
Κι' ὅμως ἓνα σημάδι μόνο φτάνει :
Σὲ τίνος ἄλλου τὴν καρδιά θά ρίζωνε
Τοῦ τάφου σου τ' ὀλόφλογο γεράνι ;

Παρίσι 16.8.21.

Ἀπὸ στίχους τοῦ Robert Herrick.

Οταν τὰ χρόνια ἢ κάποιας Μοίρας θέλημα
Θά πάρουν ἀπ' τὰ βλέφαρα τὸ φῶς μου,
Καὶ θά γυρίζω, πέφτοντας, σκοντάφτοντας,
Τυφλὸς μέσα στὰ τρίστρατα τοῦ κόσμου,

Θά προσπερνᾶς γιὰ νὰ πατῶ ἀνασαίνοντας
Τὸ δρόμο τῆς χυμένης εὐωδίας σου
Καὶ νάχω μέσ' στὰ σκοτεινὰ ὀδηγήτρα μου
Τὴ λάμψη ποῦ σκορπᾶς ὀλόγυρά σου.

Παρίσι 18.8.21.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΥΡΙΝΗ ΡΟΜΦΑΙΑ

	Σελ.
Τρομάρα της γενιάς σας . . .	5
Τὰ δύο λιοντάρια .	7
Τῆς Ἁγίας Θεοδοσίας	9
Διπλή κρίση	12
Ὁ Δικέφαλος	14
Ἡ Ἁγία Τράπεζα	17
Τὸ τάμα τοῦ Κανάρι	19
Ναπολέον	20
Ὁ θάνατος τοῦ Μπάβρον	22
Τοῦ Φαβιέρον ἐξακόσοι	24
Ξόπνημα	26
Διὸ παλακάρια	27
Τῆς πτώχειας τ' ἄλογα	28
Ὅπως τὸ κέρμα . . .	29
Ἡ Σημαία	30
Γιάννενα	31
Ζωῆς ἀνατριχίλα . . .	32
Τὸ Προσκύνημα	33
Πέντ' αἰῶνες . . .	35
Κακὸ ὄνειρο	37
Ὁ ἕπνος τοῦ προδότη	39
Ἀσυχάρετος	41
Στοὺς Βουλγάρους	43
Στοὺς Σέρβους	45
Τὸ κρασί τῆς πλάνης	47
Γιὰ τοὺς Γάλλους	49
Rule Britannia	51
Γιὰ τὴ Βενετιά	53
Τὸ Ξεκίνημα	55
Ἕγνος τῶν προγόνων	57
Τὸ πανηγύρι	59
Μιλεῖ μιὰ γυναίκα	61
Τὰ χεροκάμωτα φτερά	63

	Σελ.
Τὸν Χάρου τὸ χερσὶν	65
Ποιητῆς καὶ στορευτῆς	67
Προτοχρονιά τοῦ 1918	70
Στὸ ἑκατὸ χρόνια τοῦ Ναπολέοντος	72
Στὴ Γαλλία	74

ΑΛΚΥΟΝΙΔΕΣ

Τὰ δύο χερσὶν μου	77
Τὴν ἄστρον ἄρα	78
Τὰ δύο ποτήρια	79
Τῶν ἄστρον κόσμοι	81
Τὴν εὐτυχία μας	82
Ἦταν καὶ θάμα κ' ὄνειρο	84
Ὅταν μοῦ λείπη	86
Νὰ σὲ προσμένω	88
Καὶ τὴ δροσιά	90
Στὸν ἴσιο δρόμο	92
Φθινόπωρο	94
Χερμάνα	95
Ἄναθι, τριανταφυλλιά	96
Γαζία καὶ Μαντζέφα	98
Παραμονὴ Πρωτομαγιάς	99
ὦ, κρίμα!	100
Σ' ἕνα χορτάρι τοῦ Παρθενώνος	101
Σηλιά τῆς Νιόβης	102
Γιὰ μιὰ παιδοῦλα	104
Στὴν Ἀφροδίτῃ τῆς Μίλων	106
Τί;	109
Μυστικὴ περιγράφει	110
Τὸ εἰκονοστάσι	111
Ἦστερ' ἀπὸ ἕνα ἄκουσμα πιάτου	112
Γιὰ μιὰ ζητιάννα	114
Οἱ δύο καθαλάρηδες	115
Σ' ἕνα μνημεῖο τοῦ Hugo	117
Τὸ περιστέρι	117
Οἱ τέσσαρες Πήγασοι	119
Τ' ἀγριόγιδο	121
Διὸ Νίκες	122
Ὁ τάφος τοῦ Maupassant	124
Ἀπὸ στίχους τοῦ Robert Herrick	125

ΕΚΔΟΣΕΙΣ Ι. Ν. ΣΙΔΕΡΗ

ΕΡΓΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Φωνηρά Σκοπόδια γ' έκδ.
Κλειστά Βλέφαρα β' έκδ.
Πύρινη Ρομφαία—'Αλκυονίδες
'Αμύραντα β' έκδ.

ΠΕΖΑ

Έρση.
'Αμαρυλλίς γ' έκδ. εικονογρ.
Τό Βορύν της 'Αρσίνης β' έκδ. εικονογρ.
Διηγήματα τῶν 'Αγρῶν καί τῆς Πόλεως β' έκδ. εικονογρ.
'Αγροτικά 'Επιστολάι β' έκδ.
'Ο Μπαρμπάδημος β' έκδ. εικονογρ.
Παιδικά Παραμύθια γ' έκδ. εικονογρ.
'Ελληνικά Χαλικά : τὰ ὁρατότερα παραμύθια τοῦ 'Ελληνισμοῦ εἰκονογραφημένα.